

נושא העבודה : עדותה של ארטמיס מירון

הרפלקציה הקבוצתית

שם הסרטון:

"לעולם לא נשוב"

קבוצה מספר: 3

שמות חברי הקבוצה :

**נוגה חפר, שחר ממוקה, דניאל כהן, אריאל קרן ישועה, הראל נחום,
נויה ניסני, שגיא חמו**

כיתה י4

2024

תסריט: נוגה חפר, שחר ממוקה, דניאל כהן, הראל

צילום: דניאל כהן

עריכה: אריאל ונויה

במאי: נוגה חפר, שחר ממוקה

בימוי קולות: הראל

שחקנים: רון, אריאל, שגיא והראל

עדותה של ארטמיס מירון

ארטמיס בטיש-מירון, נולדה ב-1928 ביואנינה שביוון, בה התקיימה הקהילה היהודית הרומניוטית הגדולה ביותר. אבי המשפחה יוסיף, עסק במסחר, וארטמיס ואחיה סולומון התחנכו במוסדות אליאנס בעיר.

בשנת 1943, בהיותה בת 15, נכנסו הגרמנים ליואנינה והשתלטו על העיר. באוגוסט 1943 נעצרו אביה וסבה בידי הנאצים ונלקחו עם עוד קבוצת גברים למאסר בסלוניקי. בדרך נורה אביה למוות, בעוד סבה הוצא להורג בתלייה יחד עם יתר הגברים.

ב-25 במארס 1944 נערכה אקציה ביואנינה, וכ-1870 יהודי העיר נשלחו במשאיות למוסך צבאי בלאריסה, שם הוחזקו בתנאים קשים עד לגירושם ברכבת לאושוויץ-בירקנאו.

ב-11 באפריל הגיעו ארטמיס ומשפחתה לבירקנאו. הם עברו סלקציה, ואמה אפתיכיה ואחיה הצעיר נשלחו מיד לתאי הגזים.

ארטמיס נותרה כאסירה במחנה יחד עם קרובת משפחתה אלדה לוי. השתיים עבדו בעבודת פרך עד ינואר 1945, אז יצאו בצעדת המוות עד למחנה רוונסבריק. משם הועברו לעבודה במחנה מלכוב, בו עבדו במפעל נשק עד סיום המלחמה.

ארטמיס ואלדה שוחררו בלודוויגסלוסט. משם יצאו למסען הארוך הביתה במשך מספר חודשים, וחצו חמש ארצות עד שהגיעו לאתונה. ארטמיס עברה לגור עם דודיה בעיר ושבה ללמוד בתיכון.

בשנת 1946 עלו ארצה באניית המעפילים "חביבה רייק". הן הועברו לעתלית, שם שהו מספר שבועות עד שעברו לגור אצל קרוב משפחתן בירושלים. ארטמיס ואלדה שימשו שנים רבות כנשות עדות ביד ושם.

רפלקציה קבוצתית:

שם התלמיד/ה: נוגה חפר

בהתחלה כאשר הציגו בפנינו בכיתה את רעיון הפרויקט התרגשתי מאוד כי בעיניי זו דרך מאוד טובה ומרגשת להנציח את ניצולי השואה ולהעביר לדורות הבאים שלעולם לא נשכח את מה שעברו בשואה. חיכיתי להתחיל את הפרויקט ולשמוע את הסיפור של הניצולה שיביאו לנו להנציח את סיפורה.

בשלב הראשון, התחלקנו לקבוצות אני וחבריי לקבוצה ישבנו וראינו את העדות של הניצולה שלנו, ארטמיס מירון.

מאוד התחברתי לארטמיס בדרך שבה היא העבירה את הסיפור שלה, ריגשה מאוד ונכנסה לנו ללב.

לאחר שראינו את העדות של ארטמיס רשמתי סיכום מתומצת על החלקים המרכזיים בסיפורה ולצדדי לא היה אפשר להכניס את כל העדות החלטנו על החלק המרכזי בסיפורה שתפס לנו את העין והחלטנו על הנושא לסרט.

בשלב השני, התחלנו בעבודה על הסרט. ישבנו לכתוב את התסריט העלנו רעיונות ורשמתי את התסריט. נתקלנו קצת בקשיים בדרך אך בסוף הגענו לתוצר שרצינו שהעביר בצורה הכי מדויקת ומרגשת את סיפורה של ארטמיס.

לאחר התסריט חילקנו תפקידים לכל אחד ובחרנו את השחקנים. לקחנו מצלמה מקצועית, תלבושות לשחקנים וטקסטים וסצנות מסודרות בחרנו יום ולוקיישן לצילום בבית נטוש שבחרתי ויצאנו לצלם.

צילמנו מכל סצנה כמה זוויות שונות שנבחר בעריכה את הטוב ביותר ושיהיה אופציות.

ביחד עם דוד ששון ערכנו את הסרט ולקחנו את הסצנות הטובות ביותר, הוספנו סאונדים ואת קולה של ארטמיס ולבסוף הצעתי רעיון שניקח מעדותה של ארטמיס כאשר היא הדליקה משואה בטקס ונשים בסוף הסרט לסיום.

בשלב האחרון, כאשר ראינו את הסרט מאוד התרגשנו ואני הייתי גאה מאוד על הדרך שעשינו והתוצר שיצא לאחר העבודה הקשה.

חלק גדול מהתוצר המרגש והטוב שיצא מהסרט הוא שיתוף הפעולה של כולנו ביחד, הרצינות וזה שנתנו מקום לכולם להתבטא בסרט ובתהליך הפרויקט.

הייתה לי הזכות לקחת חלק בהעברת סיפורה של ארטמיס מירון הגיבורה ובפרויקט זה לדורות הבאים ובהנצחת ניצולי השואה חשוב שנזכור שעלינו כעם לזכור ולא לשכוח מה שעבר על העם שלנו.

הייתה זו חוויה של פעם בחיים ונהניתי מכל חלק ורגע, התוצר של הסרט היה שווה את כל המאמץ.

שם התלמיד/ה: שחר ממוקה

בהתחלה שהסבירו לנו על הפרויקט זה היה נשמע לי מאוד מעניין וחשוב, דבר מאוד מושקע משהו אחר ממה שאנחנו מתעסקים בו בבית ספר זה היה בחודשים הראשונים של המלחמה ולי באופן אישי הרגיש כל כך קשור לתקופה של המלחמה ששוב ניסו להשמיד אותנו וזה עוד יותר חיזק בי את הרצון להיות חלק מהפרויקט הזה ואת ההבנה שזה כל כך חשוב לעשות את זה ועוד בדרך כזו נגישה ומעניינת לאנשים הצעירים ולבני נוער כמונו במיוחד.

בהתחלה לא הבנתי איך זה הולך להתבצע ואיך אנחנו אמורים להפיק דבר כזה בלי ידע קודם על הפקת סרט ושיהיה על הצד הטוב ביותר וינציח את הנושא הכל כך חשוב הזה אבל הליווי של אלונה ודוד גרם לדבר הזה להתבצע באופן הכי טוב שיש, בהתחלה הראו לנו שני סרטים משנה שעברה של תלמידי יא שעשו את הפרויקט הזה בשביל שנבין מה מצפים מאתנו ואיך זה אמור להראות.

לאחר מכן התחלקנו לקבוצות באופן עצמאי וזה דבר שהיה מעולה לדעתי כי הבחירה הייתה בידנו עם מי לעשות את זה ובגלל שאנחנו כבר מכירים אחד את השני ידעתי לבחור עם מי יהיה לי הכי נכון לעשות את זה, אחרי החלוקה לקבוצות קבענו את התפקיד של כל אחד זה היה קצת מאתגר כי כל אחד רצה להיות הכי בולט והכי ראשי והיו חילוקי דעות אבל בסופו של דבר קיבלנו החלטות.

כמה ימים לאחר מכן נקבע לנו יום שלם של הדרכה היום הזה עשה לנו סדר בדברים למדנו עוד דברים חדשים על השואה כל קבוצה קיבלה את העדות שלה צפינו בה הכרנו את השורדת שואה הגיבורה והמקסימה שעליה עשינו את הסרט שזו ארטמיס היא הייתה עם סיפור קשה מאוד ומעניין מאוד והיה מרתק להקשיב לה.

שצפינו בעדות מיד כבר עלו בשולחן רעיונות לסצנות כי בעדות היה כל כך הרבה התרחשויות שקרו לה ואיך שחייה השתנו ב180 מעלות וישר הבנו שיש לה כל כך הרבה דברים לעבוד איתם ולבנות סביבם את הסרט, בנינו סקיצה של הסצנות שאנו רוצים לעשות. כתבנו תסריט ולאחר מכן קבענו ימי צילומים.

יצאנו בצהריים ללוקישן הראשון שלנו עם אלונה ודוד היינו מרוצים למרות שנתקלנו בקשיים : יום חם מאוד, חילוקי דעות בסופו של דבר התגברנו על הקשיים. היתה בינינו אינטרקציה אחד עם השני ושיתוף פעולה.

לאחר מכן, הגיע שלב העריכה ניגשנו לדוד והתחלנו לערוך, לאט לאט כל מה שדמיינו התחיל להתממש ואפילו עלה על הציפיות שלנו.

הפרויקט הזה לימד אותי הרבה דברים על עצמי על היכולות שלי, על עבודה בצוות מתי להתעקש על דברים ומתי לדעת גם לשחרר, זה היה שווה את כל מה שהקדשנו בשביל זה הפרויקט גרם לנו לעסוק יותר בנושא השואה ולהכיר אותו יותר לעומק וזו הייתה זכות בשבילי להיות חלק ממנו.

בנוסף אני רוצה לציין שחלק גדול ממה שגרם לדבר הזה להתבצע זה אלונה ודוד שהתייחסו לפרויקט הזה ברצינות רבה והיינו לצדנו בכל שלב.

שם התלמיד/ה: שגיא חמו

"בחצי שנה האחרונה לקחתי חלק בפרויקט זיכרון מתחדש. התפקיד שלי היה שחקן בסרט, הרגשתי שאני מתחבר לשורשים של עם ישראל הפרויקט נתן לי תחושת שייכות למדינה ולהיסטוריה של העם".

שם התלמיד/ה: אריאל קרן ישועה

עדותה של ארטמיס מאוד מרגשת ועוצמתית. עבורי כל הפרויקט היה חוויה. נהניתי לעבוד בקבוצה בעיקר בעת כתיבת התסריט כשכל אחד מעלה רעיון וכשבסוף הצלחנו לשלב את כל הרעיונות של כולם יחד.

ביום הצילום נתקלנו בקשיים סביבתיים. המזג אוויר באותו יום היה חם והסביבה בה צילמנו הייתה מעט קוצנית וצפופה אך התגברנו זה.

במסגרת הפרויקט למדתי מהי עבודת צוות, איך אני מתפקד בקבוצה, מהי עזרה הדדית אחד לשני. ובעיקר הפרויקט נתן לי ידע על השואה ועל האכזריות של הנאצים בתקופת השואה. הסרטון יצא מרגש ומעניין.

שם התלמיד/ה: הראל נחום

תפקידי בפרויקט היה תסריטאי ושחקן בסרטון. היה קושי בכתיבת התסריט כי היו חילוקי דעות, היו גם חילוקי דעות בצילומים. היתה לנו מטרה לשקף בצורה הטובה ביותר את עדותה של ארמיס ולהביא את סיפורה. כשהתחלנו את הצילומים חשבנו שזה לא מספיק זמן ולא נצליח לצלם את הכל בסוף הצלחנו. אני ממש מרוצה מהסרטון שיצא לנו. הוא מרגש ומעביר את המסר בצורה הטובה ביותר כל זאת למרות חילוקי הדעות בנינו. היתה בנינו עבודת צוות.

שם התלמיד/ה: דניאל כהן

מההתחלה עדותה של ארטמיס נכנסה לנו ללב, ישר עלו לנו רעיונות ודברים שעלינו לכתוב בתסריט. היו קשיים בכתיבת התסריט על הכתיבה למרות זאת התגברנו.

יום הצילומים, היינו הקבוצה הראשונה שיצאה לצילומים, 1 באפריל זה היה, אני הייתי הצלמת, היה כל-כך חם בחוץ, 30 מעלות, כשהתחלתי לצלם היו הרבה וויכוחים, בסופו של דבר הגענו למצב רגיעה.

ממש אהבתי את הקטעים שיצאו לנו והייתי מרוצה מעצמי והשחקנית הייתה כל-כך מדהימה. אחרי כמה שעות סיימנו סוף סוף.

לאחר הצילומים, עבדנו יחד עם ששון על העריכה בשני השיעורים הראשונים שלנו, האמת שממש נהנתי בשלב הזה, היה מצחיק ומהנה וראינו גם פספוסים. אני רוצה לסכם ולהגיד שלמרות העובדה שאני לא חובבת עבודות בקבוצות בסופו של דבר זה היה בהחלט שווה את התוצאה והייתי מרוצה מעצמי, הסרטון שלנו יצא מהמם, כל-כך מרגש, עוצמתי, ותחושת הסיפוק. וואו זה לגמרי היה שווה את זה. אני רוצה להגיד תודה לאלונה שהביאה אלינו את הפרויקט הזה, זו הייתה זכות גדולה עבורי להיות חלק מזה, אסור לנו לשכוח חובה עלינו לספר את סיפורם ל ניצולי השואה.

שם התלמיד/ה: נויה ניסני

בהתחלה, כשהציגו לנו את הפרויקט, לא בדיוק הבנתי מה זה אומר, את המשמעות וכמה שהפרויקט הזה עוצמתי וחשוב.

בתחילת התהליך ניסינו לכתוב תסריט לפי העדות ולא הצלחנו לבנות את התסריט בגלל שהיו הרבה פרטים מהעדות של ארטמיס ולא ידענו איזה מהפרטים נכניס לתסריט. לאחר חשיבה, ישבנו חברי הקבוצה יחד ובסוף הצלחנו לכתוב תסריט מעניין, מרגש.

יום צילום היה ממש ארוך ומעייף אבל בסוף יצאנו מרוצים למרות הקשיים שהיו שצילמנו בשטח עם החום הכבד וחילוקי הדעות בנינו.

בעריכה של הסרט הבנתי כמה עוצמתי וחשוב הפרויקט. אני ממש מרוצה מהתוצר שיצא לנו בסוף. אני שמחה שלקחתי חלק בפרויקט, זו היתה זכות גדולה עבורי.